

RECENZE: Veselohra na mostě trochu jinak

V úvodu novinky Divadla Na Jezerce *Podivný flám*, autorské inscenace Matěje Balcara, slyšíme (nejspíš rozhlasovou) zprávu o tom, že blíže nespecifikovaný železniční most se bude co nevidět bourat. Nastává tedy jedna z posledních příležitostí absolvovat návštěvu krásné vyhlídky, jedním dechem je ovšem také uvedeno, kolik zdařilých i „nedokončených“ sebevražd má konstrukce na svědomí.

Jednoduchá, ale docela sugestivní scénografie Jana Balcara onu báječnou a zároveň nebezpečnou výspu evokuje, zábradlí částečně nahradila nouzová umělohmotná páska. V podivně výstředním černorudém kostýmu místo obhlíží patetický chlapík, jde o herce Josefa (Oldřich Navrátil) prezentujícího roli upíra, s nímž se ztotožňuje. Však také jakmile se rozhovoří, zablyskají se v jeho chrupu zlověstně působící špičáky. Hodlá ovšem spáchat sebevraždu, motivovanou víceméně existenciálně. Než však může k činu přistoupit, objeví se náhle v jeho blízkosti posmutnělá dívka Marie (Ines ben Ahmed, známá dosud jako muzikálová protagonistka), chce v sebevraždě Josefovi zabránit, i když sama dorazila s tímž úmyslem. Za chvíli už jsou tři, sestavu rozšíří hystericky přepjatý life-kouč Lukáš (Ondřej Dvořák). Každý z nich má k odchodu ze světa nějaký důvod, dochází mezi nimi k verbálnímu ping-pongu ve stylu černé komedie, místy docela vtípnému.

Oldřich Navrátil a Jan Vlasák v nové inscenaci na Jezerce. Foto Martin Šimral

Když jsou „v nejlepším“, překvapí je policistka Kristýna (Kristýna Hrušínská), která v rámci profesní rutiny hodlá sebezáhurné aktivitě přítomných zabránit, i když sama si od výslapu na most slibovala stejné řešení vlastních problémů. Vzhledem k situaci zcela nepřípadně vytýká Lukášovi (jako kouče ho navíc ze sociálních sítí zná), že pod mostem špatně zaparkoval a hodlá ho za to pohnat k odpovědnosti, on před ní jako reprezentantkou zákonných pravidel také schovává sáček s drogou. Do party přibude i důchodce Artur (Jan Vlasák alternující s

Liborem Hruškou), jevíci se zprvu jako Alzheimerem postižený mimoň, potenciálním sebevrahům domlouvá a pak odejde na pivo. Když potom herec Josef skočí dolů, ozve se Lukášovo razantní „a do pr...“, zatmí se a vzápětí rozsvítí na přestávku, jevištní anekdota je televizně seriálovým způsobem přerušena, dílu by víc slušel souvislý tah.

A opravdu, po skončení diváckého korzování a občerstvování opět slyšíme „a do pr...“, hra přesně navazuje. Verbální aktivita těch, kteří zbyli na mostě, by mohla být charakterizována znepokojivým „co nyní dělat“. K žádné činnosti však není třeba přistupovat, Josef se živý vrací, pouze se potloukl. Znovu se objevuje Artur, svoji totální amnézii jenom předstíral, přizná, že také on zprvu vystoupal na mostní vyhlídku s jednoznačnou motivací. Dosavadní šťavnatě nekorektní humor se pozvolna vytrácí, v jeho rámci je ještě připomenut sebevrah Hemingway, jehož finálový čin příliš nekorespondoval se spisovatelovým poněkud chlapáckým mudrlantstvím.

Na jevišti dochází k vážným osobním zpovědím, Marie trpí onkologickým onemocněním, neúmyslné profesní selhání jak policistky, tak i kouče mělo tragické následky. Balcar jako dramatik je ovšem silnější ve vymýšlení verbálních „kameňáků“ než v budování těchto skoro až plakátových promluv, přitakání životu navzdory všem trampotám působí najednou ploše, což se týká i do té doby solidních hereckých kreací. Mezi postavami klíčí vzájemné porozumění, v budoucnu by mohlo přerůst i v přátelství. Josef mezitím podruhé skočí, opět „neúspěšně“, což je z hlediska fabulační konstrukce přece jen poněkud neohrabané.

Dva předcházející Balcarovy autorské projekty *Občan první jakosti* i *Mnoho povyku pro lajk* byly trefou do černého, tentokrát mi výpověď o problémech současného světa (úmysl zřetelně patrný) připadá méně přesvědčivá.

Matěj Balcar: Podivný flám, režie: Matěj Balcar, scéna: Jan Balcar, kostýmy: Hana Soukupová. Divadlo Na Jezerce, světová premiéra 14. května 2025

- Autor: [Jan Kerbr](#)
- Publikováno: 17. května 2025